

AUDHILD SOLBERG

ANNE EN DE STRIJD TEGEN DE
MONSTERMEIDEN

Vertaald door Bernadette Custers

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

1

ECHT RAMPZALIG

‘Hallo, ben je nou chagrijnig, of zo?!’

Emma’s stem snerpte door het klaslokaal.

Ik keek omlaag naar mijn tafeltje. Het prikte achter mijn brillenglazen.

‘Sorry, dus!’ riep Emma. ‘Maar als je er niet tegen kunt om de waarheid te horen, dan is dat jóúw probleem, niet dat van ons!’

Nog voor ik met mijn ogen kon knipperen, barstten Ronja en Shirin al in giechelgieren uit.

Zo zijn ze de hele tijd. Giechelen en lachen om alles wat Emma zegt.

Ik haat dat gegiechel. Het is net een wurggreep.

Ik haat maatschappijleer ook trouwens. Sinds Bodil de afgelopen zomer een whiplash opliep toen ze op de veranda onderuitging, bakt ze er als lerares niet veel meer van. We moeten in groepjes ons huiswerk bespreken, terwijl zij zich achter haar bureau verschuilt om haar roddelblad te lezen. Je zou bijna denken dat ze bij die val ook doof geworden is, want ze geeft nooit een kik als Emma, Ronja en Shirin herrie schoppen tijdens de

les. Ik hoor haar alleen maar zuchten terwijl ze verder bladert.

‘Trek je toch niets van hen aan,’ zei Nils.

Als we groepjes moeten maken werken wij altijd samen.

‘Alleen omdat Emma zegt dat je een fokking loser bent,’ zei hij, ‘betekent dat nog niet dat je dat bént.’ Hij glimlachte naar mij om me op te peppen.

Ik gluurde terug.

Iedereen weet: als Emma iets zegt, dan is het zo. Zij is het populairste meisje van de zevende* en verslaat ook nog een stuk of wat meiden uit de hogere klassen**. Als je vrienden met haar wilt worden, kun je het maar beter eens zijn met wat ze zegt. Als je geen vrienden met haar wilt worden trouwens ook. Ze kan je leven behoorlijk verzieken als je niet naar haar luistert. Daar weet ik alles van.

‘En nog één ding!’ riep Emma. ‘Ik doe toch mee aan de Talentenstrijd. Dan heb je alvast iets om naar uit te kijken!’

Ik zuchtte naar Nils.

Hij zuchtte terug.

Typisch!

Even terzijde, dan weet je waar ik het over heb: de Talentenstrijd in de herfst is absoluut de grootste happening op onze school. Het is een talentenwedstrijd voor

* De Noorse zevende klas is vergelijkbaar met de Nederlandse brugklas.

** In Noorwegen gaat iedereen van 6 tot en met 15 jaar naar dezelfde school, die loopt van klas 1 tot en met klas 10.

de middenbouw, dus alle leerlingen van de vijfde tot de zevende klas, en iedereen die wil, kan meedoen. Je kunt een instrument bespelen, zingen, dansen, een mop vertellen of whatever, dat mag je helemaal zelf weten.

De jury bestaat uit een leraar, een ouder en twee leerlingen, en ze zijn meestal behoorlijk streng. Vorig jaar was de moeder van Bjørn uit onze klas het ouder-jurylid, en zij was echt belachelijk streng. Ze brandde de ene na de andere deelnemer botweg af, ook Emma, die met haar dansnummer op de vijfde en laatste plaats belandde. Torfinn uit de parallelklas eindigde zelfs hoger dan zij, en hij speelde accordeon in Noorse klederdracht!

Na die afgang besloot Emma om het hele zootje te ‘boycotten’, zoals ze zelf zei. Ronja en Shirin ook. Ik kan niet zeggen dat dit voelde als een straf. Voor Nils ook niet. Nog maar twee weken, dan was de jaarlijkse Talentenstrijd, en we hadden er nu al superveel zin in. Een hele avond zonder Emma, Ronja en Shirin!

We hadden natuurlijk moeten snappen dat dat te mooi was om waar te zijn.

‘Vraag me nou es met wie ik mee ga doen!’ riep Emma.

Ik gaf geen antwoord.

Ik ging ervan uit dat ze Ronja en Shirin dit jaar voor haar karretje had gespannen, en nog wat andere populaire meiden die konden dansen.

‘Hallo, ben je ook nog doof, soms?’ klonk het blafend achter mij. ‘Vraag me es met wie ik ga meedoen, zei ik!’

Ik draaide me om naar de boekenkast achter in de klas.

Zelf zit ik altijd helemaal vooraan, pal voor het bureau van de leraar, dus ik kon niets achter in de klas onderscheiden. Maar het kon niet missen dat Emma daar was. Het is nooit een probleem om te horen waar ze zich bevindt. Haar stem snerpt net zo hard door muren heen als door merg en been.

‘Oké,’ zei ik, mijn keel schrapend. ‘Met wie ga jij meedoen aan de Talentenstr...’

‘Ik ga zingen samen met Fukk Justin!’

Ik tuimelde bijna van mijn stoel af. ‘H-huh?’ zei ik. ‘Ga jij zing...’

‘*You heard me, whiteboard!* Ik – ga – samen – met – Fukk – Justin – zingen – in – de – Talentenstrijd! Is wel wat cooler dan solo zingen met het kinderkoortje, hè?!’

Ik kon horen hoe ze haar tanden in een glimlach ontblootte.

Het licht prikte me in de ogen toen ik ze half dichtkneep tegen het raam.

Typisch!

Typisch!

Fukk Justin bestaat uit Bjørn uit onze klas, op bas, en Magnus en Felix uit de parallelklas, op drums en gitaar. Ze spelen pas sinds de zomer samen, maar hebben het nu al geschopt tot de coolste band van ons jaar. Niet dat ze nou zo veel concurrentie hebben – eigenlijk is er geen andere band in de zevende – maar Fukk Justin is sowieso de coolste.

Toen bekend werd dat ze op zoek waren naar een zangeres voor de Talentenstrijd duurde het maar een paar minuten voor de auditerondes aan de gang waren. Twee dagen lang, echt elke pauze, konden Nils en ik ze horen.

Meiden die in de gangen en buiten op het schoolplein aan het brullen en zingen waren. Geen van hen was bijster goed. Ik heb best goed geluisterd.

Maar ik had er vast één gemist. Want op de derde dag waren de pauzes plotseling weer helemaal normaal. Geen meiden die overal liepen te neuriën, niemand die Magnus, Felix en Bjørn aan hun kop zeurde om – *oh please, please* – met de band mee te mogen doen. Fukk Justin had kennelijk zijn zangeres gevonden.

Ik draaide me om naar Nils.

‘Emma?’ bracht ik uit, naar adem happend. ‘Emma?’

Mijn adem stokte in mijn keel.

‘En ik dacht nog wel dat Fukk Justin serieus was!’ siste ik. ‘Dat ze een zangeres wilden die echt kon zing-’

Ik stopte plotseling.

Nils’ neusgaten waren gaan trillen.

‘Wat is er?’ fluisterde ik. ‘Is er iets gebeurd? Is er iets met je moeder?’

Nils’ neusgaten zijn namelijk net als mijn ogen. Hoe meer ze bewegen, des te zenuwachtiger hij is. En nu was zijn neus aan ’t shaken als een vlag in een orkaan.

‘N-n-niet boos worden nu,’ hakkelde hij. ‘M-m-maar het zou toch kunnen dat... dat...’

‘Dat wat?’

‘D-d-dat Emma inderdaad kan zingen?’

Ik draaide me van hem af.

Ik had niet eens zin om antwoord te geven.

Want oké, Emma is dan wel het populairste meisje van ons jaar en het vriendinnetje van Felix uit Fukk Justin, maar zingen, dát kan ze dus níét! Emma zingt echt ziek slecht. Ik zat samen met haar in het kinderkoor, ik

weet waar ik het over heb. Zingen is het enige wat ik altijd beter heb gekund dan zij.

Het enige.

‘BODIIIIIIIIIIIIIIIIIIII!’

Mijn blik schoot omhoog, achter mijn bril.

Het leek alsof Bodil ook omhoogschoot. Ik hoorde dat haar tijdschrift op de vloer plofte.

‘Bodil, wij zijn klaar met ons huiswerk bespreken!’ brulde Emma achter me. ‘Dus is het oké als wij nu gaan?’

Bodil hoestte boven haar halskraag.

‘Maar het lesuur duurt toch nog tien minuten,’ zei ze. ‘Zijn jullie nu al –’

‘Ja!’

‘Ja, nee... ja, als jullie klaar zijn, dan kunnen jullie mischie...’

‘Jij bent echt supergaaf, hé, Bodil!’

Ergens kan ik wel begrijpen dat Bodil het heeft opgegeven om haar mond open te doen in de lessen maatschappijleer. Het is niet zo makkelijk om aan het woord te komen met Emma in de buurt.

Twee seconden daarna gebeurde wat er altijd gebeurt.

‘Wij zijn ook klaar!’

‘Wij ook!’

‘En wij! Al heel lang!’

Bodil kon deze keer niet eens meer aan een zin beginnen. Er klonk geschraap en gekraak van stoelen en tafels die werden verplaatst, stemmen kaatsten alle kanten op. Iedereen was al op weg het lokaal uit.

Ik keek naar Nils. Zijn neusgaten trilden nog wat na, maar ze waren nu wel tot rust aan het komen.

En ik ook. Nils had Emma per slot van rekening niet

horen zingen, dus hij kon het ook niet helpen dat hij niet beter wist. Als Emma over twee weken in de Talentenstrijd haar mond opendeed, zou hij vast wel snappen waar ik het over had.

2

GENTLEMAN

‘Ben benieuwd wat Fukk Justin bij de Talentenstrijd gaat spelen,’ zei ik. ‘Ze hebben namelijk niet zo veel nummers om tussen te kiezen nu Emma hun zangeres wordt. Ze kan niet eens “Schaapje, schaapje heb je witte wol” zingen zonder finaal uit de bocht te vliegen. Je had haar moeten horen toen we in het kinderkoor zaten, ze hoefde alleen maar haar mond open te doen of er heerste meteen een totale crisisstemming... Nils?’

Ik keek van rechts naar links.

‘Nils?’

Hij liep toch net nog naast mij in de gang? Wanneer was hij verdwenen?

Ik voelde een knoop in mijn buik. We hadden gym, en de gymzaal ligt aan het andere eind van het schoolgebouw. Het is belangrijk om daar te zijn voor de gangen volstromen. En ik was nog niet eens voorbij de kantine!

‘Nils?’

Ik liep buiten de kantine regelrecht tegen een toren met lege frisdrankkratten op. Mijn brillenglazen besloegen. De toren bleef heen en weer staan zwaaien, en ik

was ervan overtuigd dat ik door de frisdrankkratten verpletterd zou worden. Maar gelukkig donderde hij niet om. Daar zat ik nu echt niet op te wachten.

‘Nils?’

‘Vast iets van Rihanna,’ klonk het piepend achter mij. Ik draaide me om.

Nils!

Ik ademde opgelucht uit. Hij was gewoon een beetje achterop geraakt. Dat had ik natuurlijk kunnen weten. Mijn benen gaan er vanzelf vandoor als ik babbeldebabbel, en die van Nils zijn nou eenmaal vrij kort.

‘Zal best,’ snoof ik. ‘Alsof Emma iets van Rihanna kan zingen.’

‘Beyoncé?’ zei Nils. ‘Selena Gomez?’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel.

‘Maar Justin Bieber spelen lijkt me ook geen optie,’ zei hij.

‘Zeker niet,’ zei ik.

We keken elkaar aan en moesten even giebelen.

We wisten namelijk waarom niet. We hadden van de zomer het hele verhaal meegekregen: Nils en ik zaten op mijn kamer een potje te kaarten, Zweeds pesten, toen we plotseling buiten stemmen hoorden. Het was die dag boven de dertig graden, dus het raam stond wijd open.

‘Wat vinden jullie van The Boyfriends?’ hoorden we iemand zeggen.

‘Hé, dat is eigenlijk nog niet zo gek,’ zei iemand anders.

Ik spitste mijn oren. Ik zie dan misschien niet zo goed, maar zoals gezegd: met mijn gehoor is niks mis. En het

duurde niet lang voor Nils en ik snapten wie het waren. Het waren Magnus, Felix en Bjørn, die stonden te discussiëren over hoe hun nieuwe band zou gaan heten. Felix is namelijk mijn overbuurjongen. En zijn slaapkamer ligt recht tegenover de mijne. Ik weet dus naar wat voor soort muziek hij luistert, zeg maar.

‘The Boyfriends,’ zei Bjørn. ‘*Here come The Boyfriends!*’

‘*Give it up for The Boyfriends!*’ zei Magnus. ‘Yep. Kan best wel.’

Misschien was dat wel echt hun naam geworden als Felix niet alsnog alles verknald had.

‘*If I was your boyfriend, I’d never let you go,*’ begon hij plotseling te neuriën. Ongeveer zoals je dat doet wanneer je wat loopt te zingen zonder dat je het zelf doorhebt. ‘*Keep you on my arm, girl, you’d never be alone. I can be a gentleman, anything you want...*’

‘Huh?’ onderbrak Bjørn hem. ‘Wat was dat?’

Het werd stil.

‘Was dat Justin Bieber?’ vroeg Magnus.

‘N-n-nee,’ stamelde Felix.

‘Jawel, dat was het wel!’ zei Magnus.

‘Shit man, Felix!’ riep Bjørn. ‘Je zong Justin Bieber!’

‘Niet waar!’ schreeuwde Felix. ‘Het was een nummer van... van... van Michael Jackson! Fúck Justin!’

En zo kwamen ze aan de naam Fúck Justin.

Nils en ik waren nu voorbij de klaslokalen van de hogere klassen, we naderden de gymzaal. De bel was nog niet gegaan. Er had nog niemand net iets te hard achter mijn rug gefluisterd of wat gemeens recht in mijn gezicht gezegd. Maar zelfs daar werd mijn humeur niet beter van.

‘Ik zie het even helemaal niet zitten,’ zei ik.

‘Hoezo niet?’ vroeg Nils.

‘Hoezo niet?! Heb je wel door wat een ramp dit is, of?’

‘Maar als Emma echt zo ziek slecht zingt als jij altijd zegt, dan kan ze dit jaar de Talentenstrijd toch ook onmogelijk winnen? En dat is prima, toch?’

‘Ja klopt, maar het is wel superzielig voor Fukk Justin! Ze hadden zónder haar gegarandeerd wel gewonnen!’

Nils draaide zich naar me om. ‘Dus wat je zegt,’ zei hij, ‘is dat het je meer kan schelen dat zij winnen dan dat Emma verliest?!’

Ik keek weg.

‘Oké,’ glimlachte hij. ‘Dan ben je toch verliefder dan ik dacht.’

Ik gaf geen antwoord.

Niet dat ik me nou zo schaamde. Nils en ik hebben geen geheimen voor elkaar. Hij weet wie ik leuk vind en zo. Het was alleen best wel gek om hem dat op die manier hardop te horen zeggen. Ik zie mezelf zeg maar niet als iemand die het recht heeft om verliefd te worden. Er wil toch niemand verliefd op mij worden.

Geloof ik.

‘Trouwens,’ zei Nils, ‘ga je binnenkort een keer met me mee naar de *skateramp*?’

Ik keek naar hem.

Gewoonlijk vraagt hij niet of ik mee wil: hij weet dat ik het liefst thuis ben. Mijn klasgenoten denken dat ik superverlegen ben, omdat ik na school nergens aan meedoe en tijdens de lessen bijna nooit iets zeg, maar eigenlijk ben ik niet zo verlegen. Ik hou er gewoon niet van dat anderen naar me kijken. En dat doen ze dus wel

als ik mijn mond opendoe. Of na school meega naar de *skateramp*.

‘Alleen maar heel even?’ zei Nils.

Ik fronste mijn neus.

‘Alsjeblieft?’ zei hij. ‘De laatste keer dat ik daar was, zeiden Bjørn en Felix dat ik geen vrienden heb. Maar die heb ik wel. Ik heb jou toch.’

Ik kreeg tranen in mijn ogen toen hij dat zei.

Een klein beetje omdat ik blij werd. Maar vooral omdat ik verdrietig werd. Want ik wist heus wel wat Bjørn en Felix bedoelden met wat ze zeiden.

Ze bedoelden dat ik niet tel.

‘Het is niet zo slim om vrienden met mij te zijn,’ zei ik.

‘Jij bent niet de ergste om vrienden mee te zijn,’ zei Nils.

Daarom passen we zo goed bij elkaar, Nils en ik. We zijn eerlijk tegen elkaar. Hij krijgt van mij een fronsende blik en gesnuif als hij stom doet, en tegenover mij probeert hij de waarheid niet te verbloemen. Hij zegt precies waar het op staat.

Ik ben niet de ergste om vrienden mee te zijn. Celine uit de parallelklas heeft cerebrale parese en zit in een rolstoel, en Birk, die ook in de parallelklas zit, heeft brandwonden over zijn hele lichaam en de helft van zijn gezicht. En van de zomer werd hij ook nog eens door een teek gebeten.

Ik ben de op-een-na-een-na-ergste om in de zevende vrienden mee te zijn. Dat is in zekere zin een troost.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik ga binnenkort een keer met je mee naar de *skateramp*.’

Ik weet altijd wanneer Nils glimlacht.

Mama zegt dat hij glimlacht van oor tot oor, en dat is waar. Zijn gezicht wordt op de een of andere manier in tweeën gedeeld door zijn mond. Zijn ogen verdwijnen bijna helemaal, je ziet alleen maar twee smalle strepen boven zijn wangen. Zelfs op méters afstand zie ik dat.

Als Nils glimlacht, word ik blij vanbinnen. Niet van dat verliefdige blij, maar gewoon heel erg blij dat hij bestaat. Ik durf er bijna niet aan te denken hoe mijn leven zou zijn geweest als we niet in dezelfde klas waren beland en vrienden waren geworden.

Niet dat hij me in bescherming neemt tegen de anderen op school. Hij is kleiner dan ik en dan bijna alle andere meisjes uit de zevende. Nogal miezerig, om je de waarheid te zeggen. De jongens uit de klas vragen hem nooit om mee te voetballen in de pauzes, bijvoorbeeld.

Nee, het goeie aan Nils is dat hij mij leuk gezelschap vindt. Eigenlijk best merkwaardig, want als ik met Emma, Ronja en Shirin in een groepje beland, dan ben ik zo *boring* dat het absoluut crisis is. Ik zeg geen woord. Giechel alleen maar. Terwijl ik niet eens vind dat ze grappig zijn. Ze zitten alleen maar op YouTube naar filmpjes te kijken van meisjes die zich opmaken, en daarna blijven ze superlang weg terwijl ik al het werk mag doen.

Hoe dan ook, mijn punt is dat wanneer ik samen met Nils ben, dan *bén* ik leuk gezelschap. In de eerste plaats doe ik mijn mond open, en in de tweede plaats zeg ik leuke dingen. Ik weet niet waarom, het is gewoon zo. Door Nils durf ik zeg maar mezelf te zijn, zoals ik denk

dat ik eigenlijk ben. En dat maakt het minder erg dat alle anderen denken dat ik superverlegen en crisisboring ben. Want ik weet dat er in elk geval één persoon is die dat niet denkt.

En misschien nog een, trouwens.

Maar daar kom ik nog wel op terug.

Ik stond stil in de gang.

We waren er. We hadden het gered. We waren heelhuids de hele school door gekomen zonder dat ik ook maar één opmerking naar mijn hoofd geslingerd had gekregen! En dat gebeurt me niet elke dag.

‘Ik loop meteen door naar de gymzaal,’ zei ik.

‘Gymtas weer vergeten?’ vroeg Nils.

‘Typisch ik.’

We keken elkaar aan en giechelden alweer.

Ik ben normaal gesproken niet het type dat dingen vergeet. Of spijbelt. Je ziet mij midden in het wiskundeuur nooit samen met Emma, Ronja en Shirin in de kantine zitten, zal ik maar zeggen. Maar bij gym? Daar staat mijn plichtsgevoel uit.

Nils liep verder in de richting van de kleedruimtes.

Ik keek om me heen. Er was nog steeds niemand in de buurt.

‘Nils?’

‘Ja?’

Hij draaide zich om.

‘Even voor alle duidelijkheid,’ zei ik, ‘jij bent ook niet de ergste om vrienden mee te zijn, dus. Ook al ben je best wel miezerig.’

Ik weet het niet zeker, maar ik geloof dat hij knipoogde.